

ΕΡΜΗΣ

Ετησία συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν - - 26.

Τιμὴ καταχωρήσεως πρὸς λέπτα 18 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " 15. " "

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ,

Καὶ εἰς τὸν περιοδικὸν τύπον, καὶ ἐπὶ τῶν βημάτων ἀμφοτέρων τῶν Βουλῶν μας ἔγινε πολλάκις πολὺς περὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλληνικῶν προξένων καὶ ὑποπροξένων λόγος. Πολλοὶ ὠμίλησαν καὶ ἔγραψαν ὑπὲρ καὶ κατὰ, οἱ μὲν κατακρίναντες πολλοὺς ἐξ αὐτῶν διὰ καταχρήσεις καὶ ὡς ἀνικάνους πρὸς ἐκπλήρωσιν τοσοῦτον σπουδαίας καὶ ἐξόχου ὑπηρεσίας, οἱ δὲ ὑπερασπισθέντες αὐτούς. Ἄλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ πρὶν ἀναδεχθῶσι τοιοῦτον ἀγῶνα, ὠφείλον νομίζομεν νὰ ἐρωτήσωσι τοὺς ἐμπόρους τῆς πόλεώς μας καὶ τοὺς περὶ τὴν ναυτιλίαν μας ἐνασχολουμένους, καὶ νὰ λάβωσι παρ' αὐτῶν τὰς ἀναγκαίους πληροφορίες διότι οἱ ἔμποροι καὶ οἱ πλοίαρχοί μας, ὡς ἐκ τῶν σχέσεών των μεθ' ὧν τῶν ἐμπορικῶν πόλεων ὅπου ἐδρεύουν ἑλληνικοὶ πρόξενοι καὶ ὑποπρόξενοι, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζωσι καλῶς τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ δώσωσι περὶ αὐτοῦ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ πληροφορίαν.

Περὶ αὐτοῦ τοῦ σοβαροῦ θέματος ἐκρίναμεν καὶ ἡμεῖς καθήκον μας νὰ πραγματευθῶμεν, ὡς πολὺ ἐνδιαφέροντος τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν μας, αὐτὰ δηλαδὴ τὰ δύο ἐπιτηδεύματα ἅτινα ἐξασκοῦνται ὑπὸ συμπολιτῶν μας, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν δυνήθῃ νὰ δώσωμεν καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν Σεβαστὴν κυβέρνησίν μας ὀρθὴν καὶ ἐκτεταμένην πληροφορίαν, περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ κλάδου τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μας θεωροῦμεν ἡμᾶς ἰκανοὺς πρὸς τοῦτο.

Καθὼς συμβαίνει ἐν τῇ Ἑλλάδι ν' ἀξιώσιν ὅλοι σχεδὸν οἱ παιδεῖαν τινα καὶ ἀνατροφὴν λαβόντες καὶ γράμματα ἐπιστάμενοι, ὅτι εἶναι ἰκανοὶ κατὰ πάντα, ἰκανοὶ δηλαδὴ νὰ ἐκπληρώσωσι καθήκοντα ὑπουργῶν, διοικητῶν, νομαρχῶν, δικαστῶν καὶ εἰς πάντα νὰ ἐπιτύχωσιν, οὕτως ὅλοι σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι ἀξιοῦν, ὅτι δύνανται νὰ ἐκπληρώσωσι καὶ καθήκοντα προξένων καὶ ὑποπροξένων. Ἄλλὰ τὸ κακὸν δὲν περιορίσθη ἕως αὐτοῦ μόνον. Τὸ αὐτὸ ἔξισαν κατὰ δυστυχίαν

καὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἄρχοντές μας, καὶ ἐντεῦθεν ἴδε τὸ κοινὸν διοριζόμενα εἰς θέσεις προξένων καὶ ὑποπροξένων πολλὰ πρόσωπα ἀνέκανα νὰ διευθύνωσι θανατουργεῖα: ὅστις δὲ ἀμφιβάλλει εἰς τὰ λεγόμενά μας ταῦτα, ἂς λάβῃ τὸν κόπον νὰ πληροφορηθῇ τίνας εἶναι πολλοὶ ἐκτῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ Τουρκίᾳ, προξένων καὶ ὑποπροξένων τῆς Ἑλλάδος, ποίας γνώσεις καὶ ἰκανότητάς ἔχουν, καὶ ποία ἐπιτηδεύματα παρήτησαν διὰ ν' ἀναδεχθῶσι τοσοῦτον σπουδαία καὶ ἐξόχα καθήκοντα, καὶ θέλει πεισθῆ ὅτι ἐκθέτομεν τὴν ἀλήθειαν: θέλει πεισθῆ δηλαδὴ, ὅτι οἱ πλείστοι αὐτῶν ἐξήλθον ἀπὸ ἐμπορικῶν γραφεῖα, ἀπὸ βιομηχανικὰ καταστήματα καὶ ἀπὸ θανατουργεῖα σχεδόν, διὰ ν' ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ ἔθνος μας ἐνώπιον τῶν ἀλλοθῶν, καὶ νὰ προστατεύσωσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὸ ἐμπόριόν μας, τὴν ναυτιλίαν μας καὶ τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων.

Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ διορισθέντας προξένους καὶ ὑποπροξένους μας, ἐπειδὴ τὰ καθήκοντά των ἐκεῖ εἶναι ὀλίγα καὶ περιορισμένα, ἴσως ἦθελον εἶσθαι συγκεχωρημένοι αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις μας, ἂν δὲν ἐπρόσεξαν ὅσον ἔδει ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν των. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῇ Τουρκίᾳ, ἐπειδὴ τὰ καθήκοντά των εἶναι πολλὰ, διάφορα καὶ σπουδαία ἐνταυτῷ, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ μᾶλλον παρὰ εἰς κανὲν ἄλλο κράτος ἀπαιτεῖται ν' ἀντιπροσωπεύηται ἡ Κυβέρνησις μας ἀπὸ ἀνδρῶν συνετοῦς, προσωπικῆς βαρύτητος, καὶ πολλῆς ἰκανότητος, διὰ τὸ αὐθαίρετον τῆς ἐξουσίας, καὶ διὰ τὰς πολλὰς μετὰ τοῦ κράτους αὐτοῦ Ἑλληνικὰς σχέσεις, ὠφείλον νομίζομεν αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις μας, ὅχι μόνον νὰ μὴ φρονώσιν ἀπερίσκεπτος, ὅτι ἕκαστος εἶναι ἰκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ προξενικὰ καθήκοντα, ἀλλὰ διὰ τοῦ διορισμοῦ εἰς τοιαύτας θέσεις ἰκανῶν καὶ ἀξίων προσώπων νὰ καταστρέψωσι τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ὁ καθεὶς εἶναι ἰκανὸς διὰ τοιαύτην ὑπηρεσίαν.

Ἄν τὰ καθήκοντα τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ προξένων καὶ ὑποπροξένων ἦθελον περιορίζεσθαι εἰς μόνας τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μόνῃ ἢ προσωπικῆς βαρύτητος, ἢ σύνσεως καὶ ἢ γνώσεως τῆς Τουρ

κικῆς γλώσσης καὶ τῶν Τουρκικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἦθελον ἀρκεῖ ἴσως πρὸς ἐκπλήρωσιν τοιοῦτου καθήκοντος, βοηθουμένου τοῦ Προξένου, ἢ ὑποπροξένου ἀπὸ γραμματεῖα εἰδότα νὰ θέτῃ τὸ θεωρήθῃ εἰς τὰ διαβατήρια τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, καὶ εἰς τὰ ὑγειονομικὰ δηλωτικὰ τῶν πλοίων, εἰδότα δηλαδὴ νὰ ἐργάζηται εἰς τοιαύτας ἐργασίας μηχανικὰς καὶ μικροῦ λόγου ἀξίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Πρόξενοι καὶ οἱ ὑποπρόξενοί μας ἔχουν καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ ἐνεκὰ τούτου εὐρίσκονται εἰς συχνὰς καὶ διτνεκεῖς σχέσεις μετὰ τῶν γραφείων ὧν τῶν Εὐρωπαϊκῶν προξενείων, ἀπαιτεῖται κατ' ἀνάγκην νὰ ᾖναι εἰδήμονες τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας, καὶ ἰδίως τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου καὶ τῆς δικονομίας, διὰ νὰ ᾖναι καλοὶ τῆς δικαιοσύνης διανομείς, διὰ νὰ μὴ θυσιάζονται τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ὑπὲρ τῶν ξένων, καὶ διὰ νὰ μὴ καταστραφῶνται οἱ τοιοῦτοι τῆς ἐξουσίας μας ὑπάλληλοι γελοιοὶ ἐνώπιον τῶν Εὐρωπαϊκῶν προξενείων καὶ τῶν ὑπαλλήλων των, εἰς τὰς μετὰ τῶν γραφείων των σχέσεις των, ἀτιμάζοντες οὕτω καὶ τὸ ἔθνος των ὡς στερούμενον δὴθεν ἀνδρῶν ἰκανῶν διὰ τοιαύτην ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν Κυβέρνησίν του, ὡς ἀντιπροσωπευομένην ἀπὸ τοιαῦτα πρόσωπα.

Εἶναι ἀναντιρρήτον, ὅτι τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει γραφεῖον τῆς Ἑλλ. Πρεσβείας, εἶναι τὸ κέντρον ὧν σχεδόν τῶν ὑποθέσεων τῶν διεξαγομῶν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐν τῇ Τουρκίᾳ προξενεῖα καὶ ὑποπροξενεῖα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ Πρεσβεῖα δικάζει κατ' ἔρσειν ἐπὶ ὧν τῶν δικῶν τῶν ὑπὸ τῶν προξενείων αὐτῶν διεξαγομῶν. Οἱ διευθύνοντες λοιπὸν τὴν Πρεσβεῖαν, ὁ δευθυτής τοῦ γραφείου τῆς καὶ οἱ ὑπάλληλοι αὐτοῦ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ᾖναι τοιοῦτοι ὁποῖους τοὺς περιεγράψαμεν, καὶ ὅμως κατὰ δυστυχίαν ἐκεῖσε ἐπεσωρεύθη ἡ μεγαλύτερα ἀμάθεια. Ἐπιλείψοι ἡμῖν ὁ χρόνος διηγουμένους πόσον παρανόμως, παρὰ τοὺς τύπους καὶ αὐθαίρετως διεξήχθησαν καὶ διεξάγονται αἱ ὑποθέσεις, ποῖαι ἀφῆρητοι θάπανα ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς δυστυχεῖς διαδίκους, καὶ πόσον γελοῖος εἶναι ὁ τρόπος τῶν διαδικασιῶν τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν, καθ' ἃς δὲν φυλάττεται οὐδὲ νόμος οὐδὲ τύπος, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι τραγέλαφος καὶ θαυλωλία. Λυπηρότατον

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

Ἡ κατὰ τῆς Ῥωσίας ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου τῶν 1812.

Συνέχεια. Ἴδε τοὺς Ἀριθ. 349 ἕως 357.

Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ Ναπολέων συρόμενος ἀπὸ τὸν χαρὰκτῆρα του, ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἀπὸ τὰς περιστάσεις, ἐφαίνετο ὅτι ἐπεθύμει νὰ ταχύνη τὴν στιγμὴν τῶν μαχῶν, διετήρει ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀβεβαιότητός του. Παρήλθε τὸ ἔτος 1811. εἰς συνδιαλέξεις περὶ εἰρήνης καὶ εἰς προπαρασκευὰς περὶ πολέμου· μόλις δὲ ἤρχισε τὸ 1812. ὅλος ὁ πολιτικὸς ὄριζον ἤρχισε νὰ θολοῦται. Οἱ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ στρατοὶ μας ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν τὴν 19 Ἰανουαρίου 1812 ἀνέκτησαν οἱ Ἀγγλοὶ τὸ Ciudad-Rodrigo, καὶ ἐξηγγιῶντο αἱ συζητήσεις τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τοῦ Πάππα.

Τὴν 8. Δεκεμβρίου 1811 εἶχε καταστρέψει ὁ Κουτουζὸφ τὸν Τουρκικὸν στρατὸν ἐπὶ τοῦ Δανουβίου, καὶ ἡ Γαλλία ἀνησύχει δι' ἑλλειψιν τροφῶν. Ἐξ ὧν αὐτῶν τῶν συμβάντων ἐφαίνετο, ὅτι ὁ Ναπολέων ἐμελλε ν' ἀποσπάσῃ τὰ ἐλέμματα του ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν καὶ νὰ τὰ προσκολλήσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ πραγματικῶς μακρὰν τοῦ νὰ κολακεύεται οὗτος, ἐθεώρει τὰς ἐναντιότητάς αὐτάς ὡς προειδοποιή-

σις τῆς τύχης. Ἰδίως μετὰ τῶν χειμερίων διεξοδικῶν νυκτῶν, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος μένει κἀτάμονος διὰ πολλὴν ὥραν, ὁ ἀστὴρ του τὸν ἐφώτιζε μὲ τὴν ζωηροτέραν λάμψιν του. Ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τὰ διάφορα πνεύματα τοσοῦτων νικημένων λαῶν, περιμενόντων ἐν σιωπῇ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδικήσεως, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ἐπήγαγε νὰ καταρρονήσῃ, κατεκείνους τοὺς ὁποῖους ἄφινεν ὀπισθέν του, ὡς καὶ ἐντὸς τῆς ἰδίας οἰκίας του. Ἐδείκνυε προσέτι εἰς αὐτὸν ὁ ἀστὴρ του, ὅτι αἱ ἐπιφάνειαι τῆς πληθύτητος τῆς αυτοκρατορίας καὶ τοῦ στρατοῦ του ἦσαν ψευδεῖς, ὅχι κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἰσχύν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πραγματικὴν, ὅτι θέλει ἀναγκασθῆ νὰ στηρίζεται εἰς ἀνθρώπους γηράσαντας ἐκ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν πολέμων καὶ εἰς νεανίας· καθότι ἄνδρες δὲν ὑπῆρχον πλέον, ὡς ἀπεδείκνυον ἀποχρώντως τὰ δάκρυα τῶν συζύγων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν μητέρων, αἵτινες κηκυφαίαι ἀπὸ τὸ θάρος τῆς ἐργασίας τῆς γῆς, ἥτις ἀνευ αὐτῶν ἤθελε μένει χέρσος, κατηρῶντο καὶ αὐτὸν καὶ τὸν πόλεμον.

Μολταῦτα ἐμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ῥωσίας πρὶν ὑποτάξῃ τὴν Ἰσπανίαν, ληρμονῶν τὴν ἀρχὴν τῆς ὁποίας πάντοτε ἐπρέσβευσεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ τις δύο πολέμους ταυτόχρονως, ἀλλ' ἕνα τὴν φοράν, καὶ αὐτὸν μεθ' ὧν τῶν στρατῶν του.

Ἄλλὰ διατί ν' ἀφήσῃ τέλος πάντων τὴν λαμπρὰν θέσιν του, καίτοι ἀβέβαιον, διὰ νὰ βυθισθῇ εἰς μίαν τοσοῦτον χρίσιμον, καθ' ἣν ἡ παραμικρὰ ὠθησις ἦθελον ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν

τοῦ παντός, καὶ καθ' ἣν πᾶσα ζημία ἦθελον εἶσθαι ἀποσασίτη κῆ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εἶχεν ἀνάγκην θέσεως, οὐδὲ κανὲν αἰσθημα φιλοτιμίας ἠδύνατο νὰ τὸν ὑποχρέωσῃ εἰς τὸ νὰ καταπολεμῇ τὰς ὀρθὰς σκέψεις του, καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκούῃ ἑαυτὸν. Ἐνεκὰ τούτου λοιπὸν κατέστη συλλογισμένος καὶ τεταραγμένος. Ἐσύναξεν ὅθεν ὅλας τὰς ἐπιφανείας τῶν καταστάσεων πάσης εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως, ἐσύνθεσε πλήρη καὶ ἀκριβῆ σύνοψιν αὐτῶν, καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσίν τῆς. Ἐντεῦθεν ἠξήχησεν ἡ ἀβεβαιότης του, καὶ τὸ ἀναποφάσιτον ἦτον ἡ μεγαλύτερα του τυραννία.

Πολλοὶ τὸν εἶδον συχνάκις ἐξηπλωμένον καὶ διαμένοντα ἀρκετὰς ὥρας βυθισμένον εἰς βαθεῖαν μελέτην· αἰφνιδίως δὲ ἀνίστάμενον μὲ κίψιν σπασμωδικὴν καὶ κραυγάζοντα ὡς νὰ τὸν ἐφώναζέ τις: Τίς μὲ ζητεῖ; Ἐπομένως περιπατοῦντα τεταραγμένον καὶ λέγοντα: « Ὅχι βέβαια, μηδὲν περὶ ἐμοῦ εἶναι ἀρκετὰ ἀσφαλές, μήτε ἐντὸς τῆς οἰκίας μου, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ πόλεμον τοσοῦτον μακρυνόν. Ἄνάγκη πᾶσα νὰ τὸν ἀναβάλλω εἰς τρία ἔτη. Καὶ μολοντοῦτο δίδοντα διαταγὴν νὰ μένῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ σύνοψις ἐκείνη ἥτις τὸν ἐφώτιζε, ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους τῆς θέσεώς του, ἐπαναγιώσκοντα συχνάκις αὐτὴν, καὶ πάντοτε ἐπιδοκιμάζοντα τὰς ἀποφάσεις του ταύτας.

Ἄγνοεῖται πόθεν ὑπηγορεύθη εἰς αὐτὸν ἡ τοσοῦτον ὑγιῆς ἐμπνευσις· εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-

δὲ εἶναι τὸ νὰ ἐκθέσωμεν, ὅτι αἱ οἱ διευθύναντες καὶ οἱ διευθύνοντες ἤδη τὸ γραφεῖον αὐτὸ δὲν εἶχον οὐδὲ ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα νὰ συντάττωσι συμβόλαια καὶ διαθήκας, χωρὶς νὰ παρσιδύωσιν εἰς αὐτὰ καὶ αὐτὰς διάφοροι ἐλλείψεις τύπων δίδουσαι χώραν εἰς ἀκυρότητα. Εἰς τὰς κατάταξις τῶν δανεισμάτων, τῶν ἐκεῖ διὰ πλειστηριασμῶν πωλουμένων πλοίων, δὲν διατηρεῖται οὐδεὶς τύπος τῆς Πολ. Δικονομίας. Αἱ παρά τριτοῦ συντηρητικαὶ κατασχέσεις γίνονται δι' ἀπλῆς κείνου ποιήσεως πρὸς τὸν τρίτον τῆς αἰτήσεως τοῦ ζητήσαντος τὴν κατάταξιν, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαιοδοσίας διατάξεως. Τὰ κατασχόμενα πράγματα, χρήματα καὶ αἱ παρακαταθήκαι, ἐγχειρίζονται ἄνευ δικαστικῆς ὡσαύτως ἀποράσεως εἰς τὸν τρίτον ἐμφανιζόμενον καὶ διεκδικούντα τὰ πράγματα ταῦτα. Καὶ τὸ περιεργώτερον πάντων εἶναι, ὅτι ἐν οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει δίδων εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς προξένους καὶ ὑποπροξένους πολιτικὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, διορίζονται παρ' αὐτῶν ἐπιτροπαί, διὰ νὰ δικάζωσι καὶ ἀποφασίζωσι περὶ διαζυγίων καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡσαύτως διαριλονικεῖται ἡ κατάστασις αὐτῆ. Παραλείπομεν δὲ τὸ νὰ ἐκθέσωμεν, πόσον παράνομοι εἶναι πολλάκις καὶ ἀδικοὶ αἱ ἀποφάσεις αἱ παρὰ τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν ἐκδιδόμεναι, διότι τοῦτο εἶναι ἔργον μεγάλης μελέτης καὶ συζητήσεως.

Ἀλλὰ μεταβαίνοντες εἰς τὰ ἄλλα ἐν τῇ Τουρκίᾳ προξενία, καὶ μάλιστα εἰς τὰ τῆς πρώτης κλάσεως, βλέπομεν καὶ ἐκεῖ γινόμενα τὰ αὐτὰ καὶ ἀπαράλλακτα ἀτοπήματα, καὶ προσέτι τοὺς κυρίους Προξένους αὐτοχειροτονομένους ἐπιτρόπους καὶ κηδεμόνας ὁρῶντων ἀγγλικῶν, καὶ διαχειριζομένους τὴν περιουσίαν τῶν διαχειριζομένων ὡσαύτως τὴν περιουσίαν τῶν ἐκεῖ ἀποδιούντων ὑπηκόων Ἑλλήνων, ἐν ἐλείψει τῶν νομίμων κληρονόμων αὐτῶν, καὶ κατασκατῶν αὐτὴν εἰς δαπάνας ὑπερβολικὰς καὶ ἀνυπόδικτους πολλάκις, χωρὶς νὰ διορίζωσι κηδεμόνα ἐπ' αὐτῆς, καὶ ζημιούντα οὕτω ἀναιδέως καὶ παρανόμως τοὺς κληρονόμους τῶν. Βλέπομεν νὰ κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν πλοῖα ἀνήκοντα κατ' ὀλοκληρίαν εἰς ἰδιοκτησίαν Ἑλλήνων, διὰ χρεὴ τὰ ὅποια ἐτυμώθησαν οἱ πλοῖαρχοὶ τῶν πλοίων, αὐτῶν, πρὶν λάθωσι τὴν διέθυνσιν, τῶν κατασχόμενων πλοίων, νὰ παρεμποδίζονται τ' ἀποδημητικὰ ἔγγραφα πλοίων, διὰ ν' ἀναγκάζονται οἱ πλοῖαρχοὶ αὐτῶν ν' ἀναδέχονται τὸν ἀγῶνα ὑπερασπίσεως δικῶν κατ' αὐτῶν κινουμένων, ἀπὸ πρόσωπα μὴ ἔχοντα τὸ δικαίωμα τοῦ παρί-

σταθῆαι ἐπὶ δικαστηρίου, ἀπὸ προηγουμένως τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐξασφαλίζονται διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν, διὰ συντηρητικῶν χρηματικῶν κατασχέσεων. Βλέπομεν ἀποράσεις τῶν προξενίων αὐτῶν ἐκδιδόμενας μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, συντεταγμένως Γαλλιστὶ καὶ Ἰταλιστὶ, καὶ τοὺς δυστυχεῖς διαδίκους ὑποχρεομένους δι' αὐτῶν εἰς πληρωμὴν πενήτων καὶ ἐξήκοντα ταλήρων διαστήλων διὰ δικαστικὰ τέλη, καὶ διὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀποράσεων αὐτῶν. Βλέπομεν, τέλος, μυρία ἀτοπήματα καὶ παρανομίας, τὰς ὁποίας ἀποδίδομεν εἰς μόνον τὴν πικρυλωτάτην ἀμάθειαν τῶν προσώπων, εἰς τὰ ὅποια αἱ κατὰ κειροῦς κυβερνήσεις μας ἐνεπιστεύθησαν ὡς εἰρητικὰ τοιοῦτον σπουδαία καὶ ἐξοχα καθήκοντα.

Μεταβαίνοντες ἤδη εἰς τὰς καταχρήσεις, τὰς ὁποίας τινὲς ἐκ τῶν κυρίων προξένων καὶ ὑποπροξένων μας ἐπραξάν. κατὰ διαφόρους ἐποχάς, πρὸς θλάθην τοῦ ἐμπορίου, μετὰ προσβολὴν τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπροπέας καὶ μετὰ ζημίαν πολλῶν, τινὲς μετὰ τῶν ὁπῶν ἐγίναν καὶ θύμα τῆς μοχθηρίας τῶν.

Πρὸ τεσσάρων περὶ τοῦ ἐτῶν, ὑποπροξένος τις Ἑλληνικῶς, ὅστις καὶ μέχρι τοῦδε διαμένει εἰς τὴν θέσιν του, συνεννοήθη, φαίνεται, μετὰ τινος ἀρχεῖς γυναικῶς, ἧτις ἐκατηγόρησεν εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς ἐπὶ αἰμομιξία. Ὁ κύριος ὑποπροξένος συλλαμβάνει αὐτὸν τὸν ἐπὶ αἰμομιξία κατηγορούμενον ὑπήκοον Ἑλλήνα, καὶ τὸν πέμπει εἰς τὴν Ἑλλάδα τιμωροῦσιν ὡς κκοῦρον. Νόμος ταῦτοχρόνως τότε ἐκδοθεὶς ἐπέβαλεν ὑποχρέωσιν πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς προξένους τοῦ νὰ λαμβάνωσι πρόνοιαν, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας τοῦ φυλακισμένου. Ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου αὐτοῦ ἦτον ἐπιεικῆς καὶ φιλόανθρωπος, διότι ὁ Ἑλλήν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς ξένος, ὑποτίθεται ὅτι στερεῖται ἐκεῖ τυγγενῶν καὶ φίλων δυναμένων νὰ λάθωσι πρόνοιαν περὶ τῆς περιουσίας του, ἧτις, φυλακισμένου αὐτοῦ, δύναται νὰ διαπραγῆ ὑπὸ τοῦ τυγόντος δὲν ἀρραεῖ ὅμως τὸ δικαίωμα ἀπὸ τῶν ἐπὶ κακουργίᾳ φυλακισμένου τοῦ νὰ δύναται νὰ ἐξασφαλίῃ αὐτὸς, ἢ ἄλλως πῶς νὰ διαθέτῃ τὴν περιουσίαν του. Ὁ κύριος ὑποπροξένος, μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, παρέλαθεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κινητὴν καὶ ἀκίνητον, αὐτεχειροτονήθη κηδεμὼν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπώλησε διάφορα κινητὰ πράγματά του χωρὶς νὰ δώσῃ κἄμμιν ἀκρόασιν εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ φυλακισθέντος, τὰς ἀφρώσας τὴν περιουσίαν του, ἔχοντος μάλιστα τὴν σύζυγον του ἐκεῖ, καὶ διορίσαντος αὐτὴν πληρεξούσιον του. Ἀλ-

νην ἦτοι τὴν 25 Μαρτίου 1812. ὁ Czernicheff ἔφερεν εἰς τὸν ἡγεμόνα σου προτάσεις περὶ εἰρήνης. Ὁ Ναπολέων ἐδῆλον διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν, ὅτι δὲν ἤθελε συνεργῆσαι μήτε ἀμέσως μήτε ἐμμέσως εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἐνὸς Πολωνικοῦ Βασιλείου, καὶ ὅτι ἤθελεν ἐγκρίνει ὅλα τὰ παράπονα. Ἀργότερα, ἦτοι τὴν 17 Ἀπριλίου, ὁ δούξ τοῦ Βασάνου ἐπρότεινεν εἰς τὸν Castelreagh συμβιβασμὸν περὶ τῆς χερσονήσου καὶ τοῦ βασιλείου τῶν Σικελίων καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ὑπόλοιπα, νὰ γίνῃ συνθήκη ἐπὶ τῆς ἐξῆς βάσεως, ἦτοι, ὅτι ἐκάστη τῶν δύο δυνάμεων νὰ διατηρήσῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς πᾶν ὅ,τι ἢ ἄλλη δὲν ἠδύνατο νὰ λάθῃ παρ' αὐτῆς διὰ τοῦ πολέμου ἀπῆντησεν ὅμως ὁ Castelreagh, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἔδύνατο νὰ κἄμμῃ συνθήκην ἐν καλῇ πίστει, ἂν πρότερον δὲν ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ ὡς βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ὁ Φερδινάνδος ἑβδόμος. Τὴν 25 Ἀπριλίου γνωστοποιῶν ταῦτα ὁ Μαρὲτ πρὸς τὸν Κόμην Ῥομανζόφ, ἐπανέλαθεν ἐν μέρει τὰ κατὰ τῆς Ῥωσσίας παράπονα τοῦ Ναπολέοντος. Πρῶτον τῶν παραπόνων αὐτῶν ἦτο τὸ Οὐκράζιον τῆς 31 Δεκεμβρίου, τὸ ἀπαγορεύον τὴν εἰσοδὸν ἐν τῇ Ῥωσίᾳ τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν Γαλλικῶν προϊόντων, καὶ μηδενίζον τὸ ἡπειρωτικὸν σύστημα. Δεύτερον, ἡ διαμαρτυρία τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῆς ἐγώσεως τοῦ δουκάτου τοῦ Ὀλδεμβούργου, καὶ τρίτον, αἱ ἐφορήσεις τῆς Ῥωσσίας.

Ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐπεθυμῆζε προσέτι, ὅτι ὁ Ναπολέων εἶχε προσφέρει εἰς τὸν δούκην τοῦ Ὀλδεμβούργου ἀποζημίωσιν καὶ ἐπίσημον ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ μὴ συμπράξῃ πώποτε εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Πολωνίας: ὅτι δὲ εἶχε προτείνει πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρον, κατὰ τὸ ἔτος 1811, νὰ δώσῃ οὗτος τὴν ἀναγκαίουσιν πληρεξουσίτητα πρὸς τὸν Πρίγκιπα Κουρακίνον νὰ συντάξῃ συνθήκην μετὰ τοῦ δούκῃ τοῦ Βα-

σάνου διὰ πᾶν παράπονον μετὰ τῶν ἐνυπάρχον ἄλλ' ὅτι ὁ Ῥωσικὸς αὐτοκράτωρ ἀπέφυγε τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ὑποσχθεὶς νὰ πέμψῃ εἰς τοὺς Παρισίους τὸν Νεσελῶδον, καὶ μὴ διατηρήσας τὴν ὑπόσχεσιν του.

Ὁ διαληθρῆς πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας ἐνεχείρισεν ταῦτοχρόνως πρὸς τὸν Ναπολέοντα τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπόμνημα. Διὰ τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ ἀπῆτει ὁ Ἀλεξάνδρος τὴν ἐξ ὀλοκληροῦ ἐκκένωσιν τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Σουηδικῆς Πομερανίας, καὶ ἐλάττωσιν τῆς φρουρᾶς τῆς Δαντικῆς. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ὑπόλοιπα, ἐδέχετο ἀποζημίωσιν διὰ τὸ Δουκάτον τοῦ Ὀλδεμβούργου, ἐμπορικὸν συμβιβασμὸν μετὰ τῆς Γαλλίας, καὶ τελευταῖον τροποποιήσεις τινὰς τοῦ οὐκαζίου τῶν 1811.

Ἦτον ὅμως ἀρκετὰ ἀργὰ τότε. Ἐξ ἄλλου μέρους δὲ, τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἐδίδεν ἀρορμὴν εἰς πόλεμον καθότι ὁ Ναπολέων ὑπερηφανεύμενος καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἔδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τοιαύτην ἀπειλητικὴν διαπραγματεύσιν, δὲν ἠδύνατο δηλαδὴ ν' ἀφήσῃ ἐλευθερὰν τὴν Ῥωσίαν διὰ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς θραχίλους τῆς Ῥωσσίας, καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν Πολωνίαν. διότι ἐθεώρει πᾶν θῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἀρχὴν ἐντελοῦς πτώσεως.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἐξεπληρώθησαν αἱ τελευταῖαι εὐχαί του, ἤρχισεν νὰ οὐκίπεται περὶ τῆς μεγαλειότητος τῶν δυνάμεων του. Ἐνθυμῆθη τὸ Tilsit καὶ τὸ Erfourt, καὶ ἔλαθε μὴ ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ ἀντιζήλου του. Καὶ ὅτε μὲν, ἠλπίζεν ὅτι ὁ Ἀλεξάνδρος θέλει ὑποχωρεῖται, καθόσον ἤθελε πλητταίνει παρ' αὐτῷ μία τοιαύτη ἰσχυρὰ ἐπιδρομὴ, ὅτι δὲ, ἀρίστο εἰς τὴν κατακτητικὴν φαντασίαν του, ἧτις τὸν ἄρῃε νὰ περιπλανᾷται μετὰ τῶν κιάδῃ καὶ τοῦ

λαὶ τὸ φοικώτερον πάντων ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ κύριος ὑποπροξένος διὰ νὰ στερήσῃ αὐτὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιρροῦσίου ἄρτου, ἔλαθε διὰ τῆς βίας καὶ τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια ἐκείναι ἐλάνο του, καὶ ἀπὸ τὸν κόλπον του τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιόν του, ὡς νὰ ἤθελε κατηγορεῖσθαι οὗτος ἐπὶ κλοπῇ ξένων πραγμάτων καὶ χρημάτων, καὶ ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξασφαλίῃ τὰ πράγματα ταῦτα ὑπὲρ ἐκείνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκλάπησαν. Οὕτω δὲ στερούμενον καὶ αὐτοῦ τοῦ λεπτοῦ καὶ ἄπορον τὸν προέπεμψεν ἐνταῦθα διὰ νὰ δικασθῆ ὡς κκοῦργος, ὅπου λιμοκτονῶν καὶ ζῶν δι' ἐλεημοσύνης, διώρισεν ἐκ νέου οὗτος τὴν ρεζούσιον του εἰς τὸν τόπον τῆς κρατήσεώς του, διὰ νὰ λάθῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ διαχειρίζεται αὐτὴν ἄλλ' ὁ κύριος ὑποπροξένος δὲν συγκατετέθη πώποτε νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς κἄμμιν ἀπὸ τὰς διατάξεις καὶ διαθέσεις τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ, τὰς ἀφρώσας τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του.

Εἰς ἄλλος ὑποπροξένος κατεβρόχθισεν εἰς δαπάνας ἀνυπόδικτους τὰ τρία τέταρτα περίπου ἐνὸς σημαντικοῦ φορτίου οἷνου Ἑθριακοῦ διασωθέντος ἀπὸ ναυάγιου, εἰς δὲ τὸν λογαριασμὸν τῶν ὁποῦν, ἔδωκεν ἐπομένως πρὸς τὰς ἐνταῦθα ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας, αἵτινες ἀνεδέχθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ φορτίου αὐτοῦ, ἔλαθε τὴν ἀνισχυρίαν νὰ βαρύνῃ αὐτὰς μετὰ πέντε τὰ ἑκάτῳ τὸν μῆνα τόκον ἐπὶ τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας ἐκάμει πρὸς διάσωσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος φορτίου, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ καταβροχθίσῃ, ὡς ἐπράξῃ, κατ' ὀλοκληρίαν τὸ φορτίον αὐτὸ, καὶ διὰ νὰ τὰς ἀναδέξῃ καὶ χρεώσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν, τολμητικὰ ἐπομένως νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ κατ' αὐτὸν, διότι προσέβαλλεν, εἶπε, τὴν ἀξιοπροπέαν καὶ τὴν τιμὴν του, ἀναρεθῆται κατ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν γραμματείαν. Τελευταῖον δὲ εἰς τε τὰς λέσχας ἐνταῦθα τὰ κκοῦρεῖα καὶ εἰς τὰ δημόσια μέρη, ἀκούει τις πολλοὺς ἀναφανδὸν διηγούμενους, τίνες, ὀνομαστὶ, μετὰ τῶν κυρίων προξένων καὶ ὑποπροξένων μας, καθοδηγοῦν τοὺς κακῆς πίστεως πλοῖαρχους μας εἰς ὀλίγα ναυάγια καὶ πλαστὰς ἀβαρίδας, μετὰ τῶν ὁποίων γίνονται σύντροφοι, καὶ λαμβάνουν τὸ μέρος τῶν ἀπὸ τριακτακῆσιστα καὶ ἀθέμιτα κέρδη.

Ταῦτα ἐκθέσαντες, κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅσα κκοῦρεῖα ἀκούομεν κατ' ἑκάστην ἀπὸ τοῦ πλοῖαρχοῦ μας, διὰ πολλὰς ἄλλας καταχρήσεις αἱ ὁποῖαι γίνονται κατ' αὐτῶν, καὶ ὡς πρὸς τὴν εἰσπράξιν τῶν προξενικῶν τελῶν καὶ δικαιωμάτων, ἀπὸ τινὰς ἐκ τῶν κυρίων προξένων καὶ ὑποπρο-

Καζὰν καὶ νὰ κατέχῃ ὀλοκληρὸν τὴν Εὐρώπην. Καὶ μολοντοῦτο τὸ δαιμόνιον του ἐφαίνετο ὅτι εὐηρεστέτο εἰς μόνον τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι εἰς τὴν Μόσχαν. Ἡ πόλις αὕτη ἀπῆγεν 800. λέγγας ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ ὅμως ἐλάμβανεν οὗτος πληροφορίας περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ τόπου τὸν ὁποῖον ἦτον εἰς τὴν παραμονὴν τοῦ νὰ καθέξῃ. Εἶχε φθάσει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας Γάλλος τις ἰατρός ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν ἐκεῖ ὑπαρχουσῶν ἔφθασε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὡς καὶ περὶ τῆς πανώλους, ἧτις πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἶχεν ἐρημόσει τὴν πόλιν αὕτην, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς, περὶ τῶν προόδων καὶ περὶ τοῦ τέλους τῆς ἀσθενείας αὐτῆς. Αἱ ἀποκρίσεις τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ τὸν ἠγχαρίστησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν ἔλαθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐν τούτοις ἀναγνωρίζων τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐκτεθῆ, ἤθελε νὰ περιστοιχισθῆ ἀπὸ ὄλους τοὺς ἰδιοκούς του. Ἐπροσκάλεσεν ὡς καὶ τὸν Ταλλεϋράνδον διὰ νὰ τὸν πέμψῃ εἰς τὴν Βαρσοβίαν ἄλλὰ βραδύργια τις ἔθετο ὑπὸ τὴν ὄργην του τὸν ὑπάλληλόν του αὐτόν. Ἀπατηθεὶς ὁ Ναπολέων ἀπὸ συκοφαντίαν ἐντέχνως διασπαρείσαν, ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Ταλλεϋράνδος τὸν ἐπρόδωσε, καὶ ἐνεκα τούτου ἡ ὄργη του ὑπῆρξεν ὑπερβολικὴ καὶ τρομεροὶ οἱ λόγοι του. Ὁ Σαβαρὺ ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὁ Ναπολέων ἀνησύχει μέχρις ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Βίλνην, ὅπου ὁ ὑπουργὸς οὗτος τῶ ἐπεμψεν ἐπιστολὴν τοῦ Ταλλεϋράνδου, ἐν ἧ ἐξέθετεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιβρόχην τῆς Τουρκίας καὶ Σουηδίας εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ῥωσσίας, καὶ προσέφερε τὸν ζῆλον του δι' ἀμφοτέρας αὐτάς τὰς διαπραγματεύσεις. Ὁ Ναπολέων ἀπῆντησε μετὰ περιφρόνησιν ἢ Νομίζει ἴσως ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἔλεγε, ὅτι εἶναι τσοῦτον ἀναγκαῖος, ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ μετὰ δίδῃ.

ξένων μας· αλλά δεν δύναμεθα να μην ομολογήσωμεν ταυτοχρόνως, ότι μεταξὺ αὐτῶν τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἀξιοίμοι καὶ ἀξιοσεβαστοὶ ἄνδρες, διότι καθεὶ κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του.

Ὅτι ταῦτα πάντα τὰ παρ' ἡμῶν ἐν συνόψει ἐκτεθέντα, χωρὶς ἢ ἀναφέρωμεν πρόσωπα, εἶναι ἀληθῆ, ἐγγυώμεθα καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ δώσωμεν πᾶσαν πληροφορίαν πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησίν μας, ἂν εὐαρεστηθῆ νὰ μᾶς τὴν ζητήσῃ, νῦν ὅτε, ὡς παρὰ πάντων προσδοκᾶται, πρόκειται νὰ διαρρυθμίσῃ καὶ ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, καὶ νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ προσωπικόν, χάριτι τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς, τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτηλίας μας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὰ Μουσουρικά ἐχορήγησαν ἐσχάτως ἄφθονον ὕλην εἰς τὸν περιοδικὸν τύπον μας, τὸν ἀντιπολιτευόμενόν τε καὶ μὴ, καὶ ἔδοσαν ἰκανὴν τροφήν εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ συνδιαλέξεις τὰς δημοσίαι καὶ κατ' ἰδίαν γενομένας· ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἔδοσαν καὶ ἐπιχειρήματα εἰς τὸν ὄχλον τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ διαφημίσῃ, ὅτι ἕνεκα τοῦ συμβάντος αὐτοῦ τὸ ὑπουργεῖον μας δὲν δύναται νὰ διακινή πλεόν εἰς τὴν θέσιν του.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, χωρὶς νὰ ἐκθεσωμεν τὸ ἱστορικὸν τοῦ συμβάντος αὐτοῦ, γνωστὸν ἦδη εἰς τὸ πανελλήμιον καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον, οὐδὲ τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν, ἣτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, ὡς καὶ αὐτὴν ἀρκετὰ γνωστὴν ἦδη, ἐκθέτομεν, σύμφωνα μὲ τὴν γενικὴν τῶν νοσημόνων γνώμην, ὅτι τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ ὁποῖον τινὲς φρονοῦν, πολὺ ἐσφαλμένως, ὡς μέλλον νὰ ἐπιφέρῃ περιπλοκὰς μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, θέλει λυθῆ ἡσύχως καὶ ἀταράχως, διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν κηδεμόνων ἡμισυτέρων αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν λίτινς

ὡς εἶναι πασίγνωστον, δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δοθῆ ἡ παραμικρὰ ἀσσομὴ ὠθήσεως εἰς πρόωρόν τινα λύσιν τοῦ Ἀνατολικῆς Ζητήματος. Ἐπαμειβόμενοι δὲ εἰς τὰς διεπτύτων τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, θέλει συντείνει οὐ μικρὸν εἰς τὴν παρῆσαν καὶ εἰρηκτικὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

Δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ λεγόμενον, ὅτι ὅλοι οἱ περὶ τὸν Ναπολέοντα ἔδλεπον μὲ ἀνήσυχον ὄμμα τὸν πόλεμον αὐτόν. Ἄν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ παλατιῶ ἐθεώρουν ὡς κακὸν τὸν πόλεμον, οἱ περισσώτεροι ὁμῶς ἐσυμφώνουν περὶ τοῦ ἐρικτοῦ τοῦ νὰ κατακτηθῆ ἡ Ῥωσσία, εἴτε διότι ἠλπίζον ν' ἀποκτήσωσι θαυμούς, εἴτε διότι ἐνεπνεύοντο ἀπὸ τὸν ἐθνουσιασμὸν τῶν Πολωνῶν, εἴτε διότι διὰ τοῦ Ναπολέοντος ἐφαίνοντο τὰ πάντα ἐφικτὰ εἰς αὐτούς.

Μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν τοῦ αὐτοκράτορος τινὲς ἀπεδοκίμαζον τὴν περὶ τοῦ πολέμου ἀπόφασίν του, καὶ οἱ περισσώτεροι ἐσιώπων. Εἰς μόνος κατεκρίθη ἀδίκως ὡς κόλαξ. Εἶναι μὲν ἀληθὲς, ὅτι τὸν ἤκουσαν πολλάκις λέγοντα, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἦτον ἀρκετὰ μέγας, καὶ ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐκτελέσῃ περισσότερον τὴν ἰσχύν του διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἄλλ' ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἦτον ἀληθῶς, ὅτι οἱ ἄλλοι θέλουν νὰ κάμουν ἐπιθεῖν ὅτι εἶναι. Ὁ ὑπουργὸς οὗτος εἶχε πραγματικὴν καὶ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ δαίμονιον καὶ εἰς τὴν τύχην τοῦ ἡγεμόνος του.

Αἱ συμβουλαι τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ ἀδίκως κατεκρίθησαν ἀπὸ τὰς δυστυχίας μας. Ὁ Ναπολέων δὲν ἐσυγχώρει νὰ τὸν ὀδηγοῦν ἄλλοι. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαμε τὰ σχέδιά του καὶ ἐπεχειρεῖ τὴν ἐκτέλεσίν των, δὲν παρεδέχετο πλεόν ἐναντιότητάς. Ἦρθε εἰς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ἐκράχεν τὸν σκοπὸν του, καὶ ἀπώθει ἀπ' αὐτοῦ μὲ δυσπρόσκειαν ὅλας τὰς κακὰς εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, ὡς νὰ ἠδύνατο αὐτὸς νὰ τὸν ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τὰ σχέδιά του. Ἀφοῦ ἔγινε γνωστὴ ἡ διάθεσις του αὐτῆ, εἰς ὑπάλληλός του ἐτόλμησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ψευδεῖς τινὰς πληροφορίας. Εἰς ἐκ τῶν ὑπουργῶν του ἐθεώρει ἐνίοτε ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ σιωπᾷ, πολλοὶ ἐκ τῶν προκρίτων ἐπολλαπλασίαζον τὰς ἐλπίδας τῆς ἐπιτυχίας, διὰ νὰ μιμηθοῦν τὴν κατὰ τοῦτο βεβαιότητα τοῦ κυρίου των, καὶ διὰ νὰ δείξωσιν εἰς αὐτὸν ὅτι τὰ λεγόμενά των εἶναι καλὰ ὁλοῦν.

Ἄς ἀπελπισθῶσι λοιπὸν ὅσοι ἐκ τῶν ἀντιπολιτευομένων, ἀπωλέσαντες πλεόν πᾶσαν ἐλπίδα ἐκ τῆς δύσεως, ἐπροσδόκησαν ἐσχάτως ὅτι τὸ ὑπουργεῖον μας θέλει πέσει ἐκ τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἂς παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπνεύωσι φόβους εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν μας, ὅτι δῆθεν ἡ Ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἀσφαρκεστημένη δύναται νὰ ἐπιφέρῃ προκείμενα ὅπως δῆποτε εἰς τὸ μετὰ τῆς Τουρκίας ἐνεργούμενον ναυτικὸν ἐμπόριόν μας. Ἡ Τουρκία, μ' ὅλας τὰς ξένας ραδιοσυγγίαις κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων, εἶναι ἀρκετὰ συνετὴ καὶ εἰς κατάστασιν νὰ κατανοήσῃ, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ φυσικὸς σύμμαχος τῆς, καὶ ὅτι πᾶσα σοβαρὰ σύγκρουσις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος, δύναται νὰ ἐκυβερῆσθῃ τὴν πολιτικὴν ὑπαρξίν τῆς.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ ἀγαπητὸς Βασιλεὺς μας καὶ ἡ Κυβέρνησις μας ἔδοσαν τρανὸν δεῖγμα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, περὶ τοῦ πόσον φείδονται τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας.

— Πρὸ καιροῦ ἐγνωστοποιήσαμεν εἰς τὸ κοινόν, ὅτι αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐν Τήνῳ Ἀνατολικῶν καὶ Ἀνατολικῶν Χριστιανῶν ἐπὶ ἐνὸς ἐξωκλητιδίου κειμένου εἰς τὰ ὅρη τῆς νήσου αὐτῆς, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἰδιοποιούοντο, ἔδοσαν ἀφορμὴν εἰς δυσπρόσκειαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς τινὰς ἀξιοκατάκριτους πράξεις ἐνεργηθείσας παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, μὴ φερούσας ὁμῶς σοβαρὸν χαρακτήρα. Ἄλλα πρό τινα ἡμερῶν ἐπειδὴ ἐπληροφόρηθῃ ἡ Σ. Κυβέρνησις, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ρήξις μεταξὺ ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν, ἕνεκα τοῦ ἐξωκλησιδίου αὐτοῦ, δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ λυπηρὰς συνεπείας, ἐπέστε ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ τὸν Νομαρχοῦντα εἰς τὰς Κυκλάδας κύριον Ἰωάννην Σούτσον, εὐρισκόμενον τότε εἰς Ἀθήνας, ὅστις διαθὰς ἐντεῦθεν, παρέλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν Μοίραρον τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὸν Εἰσαγγελεα, καὶ ἀπελθὼν ἐκεῖ ἐπησχολήθη εἰς δικαστικὰς ἀνακρίσεις διὰ τῶν μνησθέντων ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀποκρίσεων ἀπεδείχθη, ὅτι πρῶτοντι τινὰ κινεῖται ἐπὶ ἀνὸν παρκατον φόβον, ἔδοσαν εἰς τὴν Κυβερνήσιν πληροφορίας ἐσφαλμένας, ὅτι, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἐπέκειτο κίνδυνος ἡ ξέως μεταξὺ τῶν κατοικῶν τῆς Τήνου ἀνατολικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ὅπως ὁμῶς καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἐπαινοῦμεν τὴν Σ. Κυβέρνησιν μας, ὅτι κηρομένη πάντοτε τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσ

Ἄλλ' ὁ φόβος οὗτος ὅστις δὲν ἐμπόδιζε τὸν Caulincourt καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀπὸ τοῦ νὰ λέγωσιν ἐλευθέρως τὴν γνώμην των, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιβρῶν ἐπὶ τῶν Duroc, Daru, Lobau, Rapp, Lauriston καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ Berthier. Ὅσοι οἱ ὑπουργοὶ καὶ στρατηγοὶ δὲν ἐφείδοντο τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, καθόσον ἀνήκει εἰς αὐτούς ἂν δὲ ἐνίοτε τὸν παρῶξονεν ἡ ἀλήθεια αὐτῆ, τότε ὁ Duroc χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ ἐφωπλίζετο μὲ ἀπάθειαν, ὁ Lobau ἂν τέτεινε μὲ ἀγριότητα, ὁ Berthier ἀνεσιτάζε καὶ ἀπεμακρύνετο μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκ δὲ τῶν Caulincourt καὶ Daru, ὁ μὲν ἐγίνετο κάτωχρος, ὁ δὲ ἐξήπτετο ἀπὸ ὄργῃς, ἀπρωθύντες ἀμφοτέρω τὰς ζωηρὰς ἀντιρρήσεις τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ μὲν μετ' ἐπιμονῆς, ὁ δὲ μετὰ σταθερότητος ἐλευθέρως καὶ εὐκρινῶς.

Κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν ἐν τῷ παρόντι, ὅτι αἱ συζητήσεις αὐταὶ καίτοι ζωηραὶ, δὲν ἐπέφερον δυστυχεῖς συνεπείας· καθότι μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐγγέλων οὗτοι, χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν κάμμιαν μεταβολή, ἐκτὸς τῆς ἀξήσεως τοῦ σεβασμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ Ναπολέοντος, διὰ τὴν εὐγενῆ εὐκρινείαν τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυσον εἰς αὐτόν.

Ἀναφέρω τὰς μερικότητας ταύτας, διότι ἡ διόλου ἡ ὀλίγον εἶναι γνωστὰ· καθότι ὁ Ναπολέων ὁσάκις εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς οἰκίας του, δὲν ὠμοίαζε τὸν αὐτοκράτορα ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, καὶ καθότι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ παλατιῶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνδιαλέξεις αὐταὶ ἦτον ἀπόκρυφον· τελευταῖον δὲ διότι καθίστανται ἀκατάληπτα τὰ μεγάλα συμβάντα τῆς ἱστορίας, ἂν δὲν γίνωσι γνωστὰ κατὰ βάθος οἱ χαρακτῆρες καὶ τὰ ἦθη αὐτῶν τῶν πρωτίτων ὑπαλλήλων του.

Ἐν τούτοις ἤρξισεν ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἡ ἑλληειψὶς τροφίμων αὐτὸ δὲ τὸ κακὸν ταχέως ἠξύνθη, ἕνεκα τῶν προφυλακτικῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ὁ πανικός φόβος ἔλαμε τὸν καθένα νὰ λάβῃ. Ἡ φιλαργυρία πρόθυμος πάντοτε νὰ δράξῃ πᾶ

φαλείας τῶν Ἑλλήνων, σπευδεὶ νὰ προλαμβάνῃ πᾶν κακὸν πρὶν κορυφωθῆ καὶ καταστῆ σοβαρόν.

— Ἐπειδὴ δὲν ἐξῆλθε τῶν πιστηρίων τὸ παρὸν φύλλον μας μέχρι τῆς σήμερον 24. Φεβρουαρίου, ἀναγγέλλομεν ὅτι διὰ τοῦ ἀρχιεπίσκοπος χθὲς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης Ἀυστριακοῦ ἀμπολοῦ, ἀρτίθῃ καὶ ἐπιστολῇ ἐκ τῆς Σμύρνης ἀναγγέλλουσα, ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἀποπλεύσῃ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἀτιμόπλοιον αὐτὸ, ἀπεβίωσε προσβληθεὶς ἀπὸ ἀποπληξίαν ὁ Πρίγκιψ τῆς Σάμου κύριος Βογορίδης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγγελία αὕτη χρῆζει ἐπιβεβαιώσεως, περιμένομεν νὰ πληροφορηθῶμεν τὴν ἀλήθειαν δι' ἐνωτέρας ἐκείθεν εὐκαιρίας.

— Ὁ Μεγαλειστάτος Βασιλεὺς ἡμῶν καὶ ἡ Μεγαλειοτάτη Βασίλισσα ἀναχωροῦν τὴν προσεχῆ δευτέραν διὰ Πάτρας, ὅπου θέλουσι περιμεῖναι τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου τῆς Βυαρίας πρίγκιπα Μαξιμιλιανόν.

— Οἱ λαοὶ τῶν ἐπαρχιῶν, καίτοι καταγινόμενοι μὲ ἀξίει παινον ἄμιλλαν εἰς τὰς βιωτικὰς ἐργασίας των, δεικνύουσιν ὁμῶς τὸν μεγαλήτερον ἐθνουσιασμὸν, πληροφορούμενοι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεράτισε ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὰς ἀδίκους ἀξιώσεις τῶν Ὀθωμανῶν ὑπουργῶν ἀδασεῖστον ἀρνησίν. Παρετήρηθη, ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ὄπλων καὶ τῆς πυρτίδος ἠξήσεν, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κ. Μουσούρου. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐξηγοῦν καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμαγενεῖς ἡμῶν.

— Ἡ Ἑλπίς διαβεβαίει, ὅτι ὁ μέγας δοῦξ Κωνσταντίνος θέλει ἐπισκευθῆ κατὰ τὸ προσεγγίζον ἔαρ τὴν Ἑλλάδα· οἱ Ἕλληνες θέλουσι ὑποδεχθῆ τὸν υἱὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ν. Κολάου μὲ τὴν αὐτὴν φιλοφροσύνην, τὴν ὁποῖαν ἐδειξαν καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς τῆς Εὐρώπης πρίγκιπας.

— Ἡ Βουλὴ προβαίνει δραστηρίως εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργεῖου τῆς Δικαιοσύνης, μόλας τὰς ραδιοσυγγίας τῶν ἀντιπολιτευομένων, προσπαθούτων νὰ παρατείνωσι τὰς συζητήσεις διὰ νὰ μισθοδοτῶνται αἰωνίως ὡς καὶ οἱ ἀμεριμνομέριμοι Ἰσθῖοι.

— Ἡ τριήμερος πίστωσις ἐνεκρίθη τέλος πάντων χθὲς, ὅπως ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἐτροποποιήθη.

— Χθὲς ἐφθάσαν εἰς Πειραιᾶ Τουρκικὸν ἀτιμόπλοιον φέρον πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἐπίσημα ἔγγραφα, τῶν ὁποῖων τὸ περιεχόμενον εἰσέτι εἶναι ἀδηλον. Τὸ ἀτιμόπλοιον τοῦτο ἀνεχώρησεν αὐθωρεῖ. Τοιαῦτα φαίνεται, εἶχεν ὀδηγίαις τῆς Κυβερνήσεώς του.

μέσον τύχης, ἠγόρασε τὰ σιτηρὰ εἰς εὐτελεῖς τιμὰς, περιμένουσα τὴν πείνην νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν χρυσὸν ἀντ' αὐτῶν. Ὁ φόβος κατέστη τότε γενικός, καὶ ὁ Ναπολέων ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλῃ τὸν μισθωμὸν του. Μολονότι ἦτον ἀνυπόμονος νὰ ἐκστρατεύσῃ, τὰ μέτρα μολοντοῦτο τὰ ὁποῖα ἐπρεπε νὰ λάβῃ ἦσαν σοβαρὰ, καὶ ἀναγκαῖα ἡ κηροσύνη του. Ὁ προμελετώμενος πόλεμος, τοῦ ὁποῖου μᾶς στιγμῆς ἀναβολὴ ἦτον ἀνεπαρόρθωτος ἀπώλεια, ἐβράδυνε διὰ δύο μῆνας περίπου.

Δὲν δυσπρόσκειθῃ ὁ Ναπολέων δι' αὐτὸ τὸ πρόσκομμα, διότι τοιαύτη ἀργοπορία ἔδιδε καιρὸν εἰς τὰς Ῥωσικὰς συγκαμιδὰς ν' αὐξήσωσιν. Αἱ συγκαμιδαὶ αὐταὶ θέλουσι θρέψῃ τὸ ἱππικόν, ὥστε ὁ στρατὸς θέλει φέρεῖ μεθ' ἑαυτοῦ ὀλιγότερα ἐφόδια· καταστάνομενος δὲ τοιοῦτοτρόπως ἐλαφρύτερος, θέλει εἶσθαι ταχύτερος εἰς τὴν πορείαν του, θέλει φθάσει λοιπὸν τὸν ἐχθρὸν, καὶ αὕτη ἡ μεγάλη ἐκστρατεία θέλει τελειώσῃ ὡς τόσαι ἄλλα· μὲ μίαν μόνην μάχην. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἐλπίδες του.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ Ναπολέων! ἀνώτερος τῶν ἀνθρώπων πηλῶν, ἕνεκα τῆς ἰδίας του μεγαλειότητος, καὶ διότι κατεκρίριετο ἀπὸ μεγαλήτερον πάθος! Ἀλλὰ διατὶ ἄραγε ὅσοι γίνονται κύριοι τοῦ κόσμου νὰ μὴν δύναται νὰ κυριεύσωσιν ἑαυτούς;

Ἐν τούτοις ἐτοιμασίαι αἱματοχυρίας ἐγίνοντο. Ἄλλ' οἱ θεμελιώται τῶν αὐτοκρατοριῶν ἐντὸς τοῦ μεγάλου σταδίου τῶν βαθύων πρὸς τὸν σκοπὸν των, ὡς ἡ τύχη τῆς ὁποίας φαίνονται ὑπουργοὶ, ἣτις δὲν κρατεῖται πώποτε μῆτε ἀπὸ πολέμου, μῆτε ἀπὸ σεισμοῦ, μῆτε ἀπὸ κάμμιαν ἀπὸ τὰς μάστιγας ἐκείνας τὰς ὁποίας δίδει ὁ οὐρανός, χωρὶς νὰ καταδέχεται νὰ δεικνύῃ εἰς τὰ σφάλμα τὴν ὠφέλειάν των.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

† Κατά την τρίτην του τρέχοντος μηνός απεβίωσεν ενταύθα εις ηλικίαν 75. ετών ο Ν. Γιαννακόπουλος, ασθενήσας υπό γήρατος. Πολύς φιλήσυχος και ενάρετος, χρηματήσας πολυετώς με κοινήν εν χριστιανισμῷ διακρίσιν υπηρεσίας, και ιδίως Δημοτικῶν εὐπραγῶν Εὐμουπόλεως, εἶχεν ἐπισύρειν εἰς ἑαυτὸν ὄλων τῶν Εὐμουπολιτῶν τὴν ἀγάπην. Ὅταν δὲ ἐπ' ἐσχάτων ἠσθένησεν, ἐνόησας τὸν θάνατον πλησιάζοντα, ἐξεπλήρωσεν, ὡς καλῶς Χριστιανός, ὅλα τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, και ἀποθνήσκων ἐκηδεύθη μετὰ λομπρεπῶς, ὑπὸ πάντων εὐλογούμενος και μακαριζόμενος.

Αἰώνια σου ἡ μνήμη, ἐνάρετε ἡμῶν Συμπολίτα!
Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν!

† Τὴν 31. Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους απεβίωσεν ἐν Θήρᾳ ὁ σεβάσμιος ἐπίσκοπος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κύριος Λουκᾶς Δεκιγάλας ἐξηκοιτοῦτης τὴν ηλικίαν. Ἡ τελετὴ τῆς κηδείας του ἐτελέσθη μετὰ τῆς ἀνηκούτης εἰς τὸν θάνατον του πομπῆς, συνοδευόμενος τοῦ νεκροῦ του ἀπὸ ὄλους ἐν γένει τὰς ἐκεῖ ἀρχάς, και ἀπὸ μέγιστον μέρος τῶν κατοίκων τῆς Θήρας Λατίνων και Ἀνατολικῶν διότι ἐκτός του ὅτι οἱ συγγενεῖς του μακαρίτου, ἰδίως δὲ οἱ ἀνεψιοὶ του Κ. Κ. Ἰωσήφ και Ἀντώνιος Δεκιγάλας ἠθιάνθησαν μεγάλην λύπην διὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ τοῦ ἀξιοτίμου ἀνδρός, ἀπαντες οἱ κάτοικοι τῆς Θήρας Ἀνατολικοὶ τε και Δυτικοὶ συνηθάνθησαν τὴν αὐτὴν λύπην διὰ τὴν στέρησιν ἐνός τοιούτου ἐναρέτου πνευματικοῦ ποιμένου.

† Τὴν 16. τοῦ ἐνεστῶτος μηνός απεβίωσεν ἐναυθα ὁ ἀγαθός, ὁ σεβάσμιος, ὁ ἐνάρετος και ἀξιοτίμος Παρασκευᾶς Κάζηρας ἐβδομηκονταπεντούτης περίπου τὴν ηλικίαν, ἀρῆσας μέγιστον πένθος εἰς τὴν σύζυγον και τὰ τέκνα του, και λύπην εἰς ὄλους τοὺς συγγενεῖς και τοὺς φίλους του.

Ὁ σεβάσμιος οὗτος γέρον, διεύθυνε πρὸ πολλῶν ἐτῶν μίαν τῶν ἐναυθα ἀσραλιστικῶν εταιριῶν τὴν Ἑλλάδα, καθ' ὅλον δὲ τὸ στάδιον τῆς ὑπηρεσίας του αὐτῆς, εἰδείξεν ἀμεμπτον χαρακτῆρα, τιμιότητα και ἀκριβείαν ἦτον γλυκὺς και ἡμερος μετ' ὄλων τῶν ἐχόντων σχέσεις μετ' αὐτοῦ, και ἡ μικρὰ κατάστασις, ἣτις τῷ εὐρέθῃ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν του, καθίσταται τρανώτατον δῆγμα τῆς τιμιότητος και ἀκριβείας του.

Ὡς στενοὶ φίλοι και ἡμεῖς τοῦ μακαρίτου, ἀπονέμοντες εἰς τὴν σκιάν του τὸν τῆς εὐκρινούς φιλίας και ἀγάπης μας φρόνον, εὐχόμεθα πρὸς τὴν Ὑψιστον νὰ κατατάξῃ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν του εἰς τὴν τῶν ἐλεκτῶν του χορείαν.

Αἰώνια σου ἡ μνήμη ἐνάρετε και ἀγαθὲ Παρασκευᾶ Κάζηρα. Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν!!!

Ἀριθ. 10.

Τὸ Δικαστήριον
τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἀπὸ τοὺς Δικαστὰς Ἰωάννην Δοξηρᾶν Πρόεδρον, Παντολέοντα Μανασάκην και Ἰωάννην Βενιζέλον.

Συνεδρίασαν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 9. Ἰουλίου 1847. παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Μιχαὴλ Παλαμᾶ και τοῦ ὑπογραμματέως Δημητρίου Σχινῶ, κωλυομένου τοῦ Γραμματέως Ἀλεξ. Α. Κανταλίτου, ἵνα δικασθῇ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν μετὰ τῆς αἰτοῦσης, κατοίκου ἐναυθα, παρασταθείσης αὐτοπροσώπως και τοῦ Ἀδάμ Α. Κυπραίου, καθ' οὗ ἡ αἰτήσις, διαμμένουτος εἰς Μιτυλήνην μὴ ἐμφανισθέντος.

Ὁ Δικηγόρος Ἰωάννης Γ. Καρᾶλης, ὡς δικαστικὸς ἀντικλῆτος τῆς Ξανθῆς γένος Σπύρου και σύζυγος τοῦ Ἀδάμ Ἀργυρίου Κυπραίου, διὰ τῆς ἀπὸ 6. Σεπτεμβρίου 1846. πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφορᾶς του ἐκθέτει, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναυθαίας του Ἀδάμ Ἀργυρίου Κυπραίου μαστιγῶν καὶ ἡ μέραν αὐτὴν, ἀνεὺ οὐδεμιᾶς αἰτίας, ἐπέβουλεύθη και τὴν ἰδίαν

αὐτῆς ζωὴν, και μετὰ μάχαιραν πρὸ ἕξ περίπου ἐτῶν ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς διὰ τὴν φονευσίαν, ἀλλὰ διεσώθη βοήθεια τῶν συνδραμόντων γειτόνων, ὅτι ἐγκατέλειψεν αὐτὴν και ἀνεχώρησεν ἐκτός του κράτους μηδεμίαν λαθῶν πρόνοιαν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς: ὅτι ἐπειδὴ παρηλθον ἤδη ἕξ ἔτη ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθη πρὸς τοῦ συζύγου τῆς ὅστις πώποτε ἔγραψε πρὸς αὐτὴν περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῆς: ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἐμαθεν ἐσχάτως ὅτι διέμεινεν εἰς Μιτυλήνην ναύτου ἐπάγγελμα μετερχόμενος, και ἐπειδὴ ἡ ἐπιβουλὴ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς εἶναι γεγονός τὸ ὅποῦν ἐπιφέρει τὴν διάζευξιν τοῦ γάμου Ἀρ. 14. τοῦ Βιβλ. Δ. Τίτλ. ΙΒ. τοῦ Ἀρμενοπούλου, διὰ ταῦτα ἐξικεῖται νὰ θεωρηθῇ βέβαιος ἡ αἰτήσις τῆς αὐτῆς, και νὰ διὰταχθῇ παρὰ τοῦ Προεδροῦ ἡμεῖρα πρὸς ἐμφάνισιν ἀμφοτέρων τῶν συζύγων.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ πράξεώς του ὑπ' ἀριθμὸν 285 Π. Ε. διώρισεν Εἰσηγητὴν διὰ τὴν συντάξιν 1927

Ξη ἐκθεσιν τὸν Δικαστὴν Ι. Στεκούλην, και ἔταξεν ἡμέραν πρὸς συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ταύτης.

Ἀντίγραφον τῆς πράξεως ταύτης ἐπεδόθη πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐναυθα Πρωτοδικαῖς Εἰσηγγελέα, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 530. ἀποδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος Ἰω. Πλατύδου, ἐπομένως ἐφέρθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν προκειμένην δικασίμω.

Ἀκούσαν τὴν ἀναφερομένην αἰτήσασαν νὰ δικασθῇ ἐρήμην ἢ πρὸς ἀπόπειραν ἐνώσεως, και ἀποτυχούσης τῆς πρὸς ἀπόπειραν ἐνώσεως.

Ἀκούσαν τὴν αἰτοῦσαν ἐπιμείνισαν εἰς τὴν αἰτήσιν τῆς Ἀγορεύσαντος τοῦ Ἀντισταγγελέως Διελθὸν τὴν Δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 594 και 595 τῆς Πολι. Δικονομίας ὁ κλητευθεὶς προσηκόντως και μὴ ἐμφανισθεὶς ἐν καιρῷ εἰς τὸ Δικαστήριον ἐναγόμενος δικάζεται ἐρήμην, και ἐπιδικάζονται εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐνάγοντα αἱ προτάσεις του, ἐὰν αὐταὶ στηρίζονται εἰς τὸν Νόμον και ἐνστάσις κατ' αὐτῶν πρὸς βλητέα ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ὑπάρχει ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 27. Σεπτεμβρίου 1846. ὑπ' ἀριθ. 530 ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τοῦ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τοῦτῳ κλητῆρος Ἰωάννου Πλατύδη, ὁ καθ' οὗ ἡ αἰτήσις Ἀδάμ Ἀργυρίου Κυπραίου, κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τὴν 9. τοῦ παρόντος μηνός, καθ' ἣν ἐξεφωνήθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ἡ δὲ περὶ διαζεύξεως κατ' αὐτοῦ αἰτήσις τῆς συζύγου του Ξανθῆς στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον, καθότι ὁ λόγος ἐπ' οὗ ἡ αἰτήσις αὐτῆς στηρίζεται, ὅτι δηλ. δὴ ἐπέβουλεύθη τὴν ζωὴν αὐτῆς ὁ σύζυγός τῆς, ἀποδεικθησόμενος εἶναι λόγος διαζεύξεως [ἀρμ. Βιβλ. Δ. Τίτλ. ΙΒ ἀριθ. 14] ἐνστάσις δὲ προβλητέα ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνεργηθεῖσα κατὰ τὴν προκειμένην συνεδρίασιν ἀπόπειρα ἐνώσεως τῶν εἰρημένων συζύγων. ἀπέτυχε, εἰς δὲ τοιαύτην περίπτωσιν τὸ δικαστήριον ἐὰν ἡ αἰτήσις φανῇ βέβαιος, διατάττει και μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγόμενου τὰ παρὰ τοῦ ἀρθ. 683 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμενα.

Ἐπειδὴ ἀπόντος τοῦ ἐναγόμενου εἰς Μιτυλήνην, εἶναι περὶ τὸν νὰ διατάξῃ τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτοῦ μετοίκισιν τῆς συζύγου του.

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἀπαίτησιν ἔκαμεν ἡ ἐνάγουσα ὡς πρὸς τὰ ὅποια τῇ χορηγοῦν οἱ ἀριθμοὶ 3—5 τοῦ ἀρθ. 683 τῆς Πολι. Δικονομίας δικαιώματα, και ἐπομένως δὲν ὑπάρχει περίπτωση εἰς ἐφαρμογῆς αὐτῶν τῶν διατάξεων.

Διὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους και ἰδὸν τὰ ἀρθ. 210 και 211 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Δικάζον ἐρήμην τὸν ἐναγόμενον Ἀδάμ Ἀργυρίου Κυπραίου, παραδέχεται ὡς βέβαιον τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ 6. Σεπτεμβρίου 1846. περὶ διαζεύξεως αἰτήσιν τῆς συζύγου του Ξανθῆς.

Διατάττει τὴν κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἀρθ. 677. τῆς Πολιτικῆς

Δικονομίας ἀναφερομένους τύπους τοιχοκόλλησιν και δημοσίευσιν τῆς προκειμένης ἀναφορᾶς, συμφώνως μετὰ τὸ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1846 περὶ τροπολογίας τοῦ τοῦ ἀρθ. ἐδαφρον Ι. 63 Διατάγματος.

Χορηγῆ εἰς τὴν ἐνάγουσαν Ξανθὴν Ἀδάμ Ἀργυρίου Κυπραίου τὴν ἀδειαν τοῦ παύσασθαι ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν προκειμένην περὶ διαζεύξεως δίκην.

Ἐπιβάλλει τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρουσίας ἀποσάσεως και τῶν πρακτικῶν εἰς βάρος τῶν διαδίκων ἐξ ἡμεῖρας, ἀπαλλάττον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐνάγουσαν ἀπὸ τὴν πληρωμῆν τῶν εἰς βάρος τῆς ἐπιβληθέντων ἡμῖσι τελῶν, ὡς ἀπολαμβάνουσαν τὰ δικαιώματά τῶν πενήτων.

Ἐκδόθη και ἀπερασίσθη ἐν Σύρῳ τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀντακοιστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους:

ὁ Πρόεδρος
(Σ. Τ.) Ἰωάννης Δοξαράς

ὁ ὑπογραμματεὺς
Δημήτριος Σχινῶς

Ἐδημοσιεύθη τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ αὐτοῦ μηνός και ἔτους δημοσίᾳ.

ὁ Πρόεδρος
[Τ. Σ.] Ἰωάν. Δοξαράς

ὁ ὑπογραμματεὺς
Μ. Μανασάκης

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Ἐν Σύρῳ τὴν 4. Φεβρουαρίου 1847.

ὁ ὑπογραμματεὺς
Δημήτριος Σχινῶς.

Ἀριθ. 21.
ΒΑΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΥΠΟΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΒΑΡΝΑΝ.

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου Π. Ε. ἐναυάγησεν εἰς τὸ παράλιον τοῦ Ἐμονος τὸ Ἑλληνικὸν Βρίκιον ἡ Εὐαγγελίστρια τοῦ πλοιαρχοῦ Νικολάου Σαξελῆ, προσερχόμενον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κενόν, και διεθυνόμενον διὰ τὴν πόλιν ταυτην. Εἰδοποιῶνται ἔθεν οἱ ἰδιοκτῆται και δανεισταὶ αὐτοῦ, νὰ ἐμφανισθῶσιν εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἐπιτρόπου των, εἰς τὸ ὑποπροξενεῖον τοῦτο, ἐντός δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, φέροντες μετ' ἑαυτῶν και τοὺς ἀναγκαίους πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δικαιώματός των τίτλους, διὰ νὰ λάβουν τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτοὺς μέρος.

Βάρνα τὴν 25 Δεκεμβρίου 1846.
Ὁ Ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος
(Τ. Σ.) Δ η μ. Α. Μ α υ ρ ο κ ο ρ δ ὶ τ ο ς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.
Ὁ ὑποφανόμενος Βασίλειος Γκίνης, ἀγοράσας τὸ ἐναυθα ἐλλειμισμένον Ἑλληνικὸν βρίκιον ὁ Ἅγιος Νικέλαος, πλοιαρχούμενον παρὰ τοῦ πλοιαρχοῦ κυρίου Ἰωάννου Ν. Χ. Κυριάκου, χωρητικότητος τόνων 87. 76/94. Εἰδοποιῶ κατὰ τοὺς περὶ ἀπαλλοτριώσεως ὑπάρχοντος νόμου πάντας τοὺς ἔχοντας, ἐὰν ὑπάρχωσι, συμφέρον, ἢ ἄλλως δανειστάς, ἵνα γνωστοποιήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις των ἐντός πῆς κατὰ τὸν νόμον προθεσμίας, ἄλλως παρελθούσης ταύτης, δὲν θέλει εἶσθαι δεκτὴ οὐδεμίαν τῶν ἀπαιτήσεως.
Τὸ παρὸν πρόγραμμα θέλει καταχωρηθῆ εἰς τὴν ἐναυθα ἐκδοδόμενὴν ἐφημερίδα ὁ Ἐρμῆς διὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς καταχωρήσεώς του, διὰ τὰς προεκτεθείσας συνεπειάς.
Ἐν Ἐρμουπόλει τὴν 21 Φεβρουαρίου 1847.
Β. Θ. Γκίνης.

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.